

KUUROMYKKÄIN LEHTI

SUOMEN KUUROMYKKÄINLIITON ÄÄNENKANNATTAJA

URHO KIERIMO

Vastaava päätoimittaja
Turku, puh 11 490

RURIK PITKÄNEN

Toimitussihteeri
Liitsankatu 27, E 10 - Puh. 38 154

N:o 5
Toukokuu

Postisiirtotili N:o 6825
Tilauksia vastaanotetaan kaikissa postitoimistoissa
Hinta 30 markkaa vuodelta

48. vuosikerta 1943

VIITTOMAKIELI — KULTTUURIN KIELI

Kun aikanaan saksalaisen Samuel Heinicke'n järjestelmälliseksi kehittämä puheopetus tuli vallitsevaksi kuuromykkäin kouluissa, odotettiin tältä puhemenetelmältä tavattoman paljon. Iskulauseena oli: kuuromykkät on annettava takaisin yhteiskunnalle. Ajateltiin, että kun kuuromykkät opetetaan puhumaan kuulevan yhteiskunnan kieltä ja huulilta lukien ymmärtämään kuulevien ihmisten puhetta, kuuromykkät joka suhteessa voidaan liittää kuulevaan yhteiskuntaan niin taloudellisen kuin henkisenkin kulttuurin piirissä.

Käytäntö on nyt kuitenkin opettanut sen, että puhekieliseen opetusmetodiin kiinnitetty toiveet eivät vastanneet odotuksia. Puhekielen asema kuuromykkäin opetuksessa on meidän päivinämmä kiistaton. Mutta on aivan ilmeistä, että sen tuottama hyöty kuuromykkille on lähinnä vain ulkonaista laatua olevaa. Se avaa kuuromykkille pääsyn työpaikoille ja auttaa heitä menestyksellä kilpailemaan kuulevien työntekijöitten kanssa. He ymmärtävät kieltä niin paljon, että he voivat ottaa vastaan työmääräyksiä ja neuvvoja työn suoritukseen nähden. He voivat rajoitetussa mielessä keskustella kuulevien henkilöitten kanssa, niin että saavat ostoksensa ja muut jokapäiväisen elämän asiat toimitettua. — Ja tämä tietenkin on ilolla merkittävä asia.

Mutta varsinaisesta henkisestä vuorovaikutuksesta kuuromykkien ja kuulevien kesken

ei ole mainittavia tuloksia nähtävänä. Kuinka monet kuurot esim. ovat ottaneet osaa kuulevien henkisiin harrastuksiin, nuorisoseura-, raittius- tai opintokerhoyössä? Tietenkin viittomalta kuuromykkältä on tällainen kulttuuriyhteys kokonaan suljettu. Mutta puhetaitoisiltakin kuuromykkiltä näyttävät, ikävä kyllä, yhteiset henkiset harrastukset kuulevien kanssa olevan saavuttamattomissa.

Mutta kuuromykkienkin on tarve saada henkiselle elämälleen ravintoa ja viihdykettä. Sentähden he ovat liittyneet yhteen kuuromykkäinyhdistyksiksi. Siellä heillä on samat mahdollisuudet hedelmälliseen henkiseen vuorovaikutukseen, kuin kuulevilla omassa piirissään. Voinemme sanoa, että kuuromykkien kaikki kulttuuriharrastukset keskittyvät heidän omiin yhdistyksiinsä.

Entä mikä on kuuromykkien kulttuurikieli, sivistyskieli, puhekielikö? Eihän toki. Jokainen, joka on saanut seurata kuuromykkien yhdistystoimintaa, on huomannut, että viittomakieli on esitelmäsiijäin kieli, puhujien kieli, keskustelujen, neuvottelujen ja väitteilyjen kieli. Se on kuuromykkien todellinen kulttuurikieli, joka kuuromykkien omia henkisiä tarpeita vastaavana on heidän henkisen minänsä ehdottomasti paras tulkki.

Viittomakieli on myöskin keskustelukieli. Pari puhetaitoista kuuromykkää saattaa kyllä keskustella keskenään suupuhetta hyväksi käyttäen, kuitenkin tavallisesti ilman ääntä,

vain huulia liikuttaen. Mutta jos seurassa on 4—5 henkeä, silloin vaivalloinen puhekieli saa väistyä viittomakielen tieltä. On nimittäin työlästä suuremmissa seurassa ehtiä katseellaan tavoittamaan kaikkien keskusteluun osallistuvien suun liikkeitä. Viittomakieli taas on niin suuripiirteistä ja selvästi näkyvää, että sen seuraaminen ei tuota tätä kieltä taitavalle mitään vaikeuksia.

Kuten jo aikaisemmin tässä lehdessä on useaan otteeseen sanottu, viittomakieli on kuuromykkien äidinkieli. Tämä näkyy siitäkin, että se on jokapäiväisen seuruustelun kieli. Ja mikä tärkeintä: se on myös kuuromykkien ainoa kulttuurikieli.

Entä mikä asema tällä kuuromykille niin tärkeällä kielellä on kuuromykkäin koulussa? Jyväskylän koulua lukuunottamatta se on kertakaikkiaan pannaan pantu. Se katsotaan kuuromykkien henkisen kehityksen pahimmaksi esteeksi. Kuuromykät lapset opetetaan häpeämään (ainakin on opetettu), omaa äidinkieltään. Heitä on jopa rangaistu sen käyttämisestä.

Mutta kuitenkin eivät opettajat innokkaimmallakaan ja vakuuttavimmalla yritysellään saa oppilaistaan juurrutettua pois salasta rakkautta viittomakieleen, joka pian koulusta päästyä ja muitten kuuromykkien pariin jouduttua, nopeasti omaksutaan seuruustelun ja sivistyksen kielenä.

Eiköhän olisi jo aika kuuromykkäinopetuksessakin huomata se, että kuuromykillä on henkisiä tarpeita, joita he voivat tyydyttää ainoastaan viittomakielen avulla. Eikö kaiken järjen nimessä kouluissa pitäisi auttaa ja ohjata kuuroja lapsia tulevan sivistyskielensä omaksumiseen ja kehittämiseen. Kaikissa muissa kouluissa on äidinkieli uskonnon jälkeisellä kunnapaikalla. Kuuromykkäinkouluissa sille ei löydy minkäänlaista sijaa. Onko se oikein?

L. A. Paunu.

Kuuromykkäin Viesti

on ilmestynyt sisältörikkaana ja runsaasti kuvitettuna kaksoisnumerona.

Hinta 10.— sekä 1.— postimaksu.

Tarmokkaita myyjiä otetaan. Myyntipalkkiot:

5—10 kappaleesta 10 % eli 1.— kpl.

11—50 ” 15 ” ” 1:50 ”

ylt 50 ” 20 ” ” 2.— ”

Tilataksa heti os.:

SUOMEN KUUROMYKKÄINLIITTO

Helsinki I, Liisankatu 27, E 10.

Mikko Paksujalka.

KUUROMYKKÄ VAPAUSSOTURINA

Puuseppä Mikko Paksujalkaa haastattelemassa

Nyt kun tulee kuluneeksi 25 vuotta siitä, kun ryssä häädettiin näiltä asuinsijoiltamme (Tosinhan se joku aika sitten yritti pika-asuttaa maataamme uudelleen — lyhytmuistinen kun nähtävästi oli, — mutta millä menestyksellä, senhän kaikki tiedämme!), siirtyä ajatuksemme helposti noihin mainehikkaisiin aikoihin. Päätimme etsiä käsiimme senaikaisen rintamamiehen, vieläpä erikoislaatuisen sellaisen, saadaksemme kuulla hänen kokemuksiaan ja muistelmiaan vapaustaistelumme ajoilta.

Tällaisen rintamamiehen löysimmekin puuseppä Mikko Paksujalkassa, joka auliisti suostui muistelemaan kanssamme menneitä. Tapasimme haastateltavamme kotoaan Helylänstä, jossa hän asuu omassa talossaan. Hän on kuuromykkä ja siis sellaisena todella harvinainen vapaussoturi.

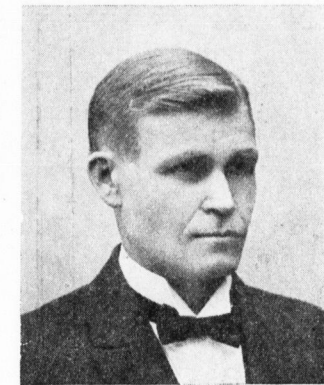
Jos joku on elämänsä varrella kokemuksia kerännyt, niin se on juuri Mikko Paksujalka. Jo ennen vapaussotaamme hän oli tunnettu kiihkeänä itsenäisyyden kannattajana. Maailmansodan aikana hän teki useita palveluksia silloiselle jääkäriliikkeellemme. Näistä ansioistaan hän sittemmin sai Saksan valtakunnan rautaristin.

Vapaussodan alettua hän pyrki vapaaehtoisena rintamalle. Tässä tulivat kuitenkin vaikeudet eteen. Miehemme on nimittäin kuuromykkä, ja ymmärrettävää on, ettei häntä tahdottu sijoittaa mihinkään taistelemaan yksikköön. Vastuksista ei Mikko kuitenkaan lannistunut, vaan tuumi kuten Ru-

IISSAKKI OJALA

Pitkällisen sairauden jälkeen kuoli Kera-valla viime maaliskuun 31 p:nä puuseppä Iisakki Ojala.

Hän oli syntynyt Jämijärvellä 1886 ja oli kuollessaan 57 vuoden ikäinen. Hän tuli oppilaaksi Turun kuurojenkouluun 1897 ja sai päästötodistuksen koulusta 1905. Hän oli oppilaana luokalla, jossa opetus entises-

Iisakki Ojala.

Jos joku kuitenkin luulee, että hän olisi toimittomana jäänyt odottamaan sodan päättymistä, hän erehtyy. Joskaan Mikko ei saanut palvella maataan ase kädessä, niin tarvitsi isänmaa häntä toisaalla yhtä kipeästi. Hän työskenteli uskollisesti kotirintamalla maanpuolustuksen hyväksi.

Katkerana oli hänen mielensä saadessaan tiedon rauhasta ja sen ehdoista, mutta uskoaan parempaan tulevaisuuteen hän ei menettänyt. Evakkomatkinsa hän kesti miehen tavoin ja kun joukkomme valtasivat Sortavalan ympäristöineen, hänkin pääsi jälleen kotiinsa. Voi uskoa, että hänen ilonsa oli suuri, todetessaan entisen kotitalonsa ehjäksi. Tosinhan ryssät olivat sitä asuttaneet tavanomaiseen tyyliinsä, mutta nuo jäljet korjasi pian taitavan miehen ahkera käsi. Nyt kolmannen sotamme aikana on Mikko Paksujalka suuren surukseen täytynyt olla »kotimiehenä».

Olen tässä lyhyesti koettanut kuvailla erästä heistä, joita meidän on kiittäminen vapaudestamme. Kun mainitsen, että Mikko Paksujalka on lisäksi vielä erinomainen urheilija — sitä todistavat lukuisat palkinnot, jotka hän on saavuttanut m.m. miekkailussa ja hiihdossa — niin saamme melkoisen hyvän kuvan siitä, minkälaisia luonteeltaan olivat ne miehet, jotka vuosina 17—18 taistelivat kodin, uskonnon ja isänmaan puolesta.

Matti.

(»Laatokka» 24. 1. 1943.)

nebergin Sven Dufva: »Jos muiden kans' en mennä saa, tok' yksin mennä saan».

Ja rintamalle hän pääsi. Sen minkä hän ehkä jäi toisista jälkeen kuuroutensa tähden, sen korvasi miehemme lannistumaton urheus ja hehkuva taistelutahto.

Rautu, Termoila, Kivennapa, Ahvola ja Terijoki. Kas siinä nimiä, jotka kertovat miehemme retkistä. Hän haavoittui useita kertoja. M. m. Ahvolassa hän sai luodin rintaansa, mutta onneksi se ei tuottanut pahempia vaurioita. Arvet käsivarsissa ja jaloissa, kertovat kyllin selvästi, ettei tämä haavoittuminen suinkaan jäänyt ainoaksi. Olipa hän kerran joutua ryssien vangiksikin. Ahvolassa hän oli joutunut hiukan erilleen omistaan, kuuroutensa tähden, kun ei voinut kuulla komentoja, ja huomasi äkkiä olevansa kymmenkunnan ryssän piirittämänä. Viholliset ällistelivät aika tavalla, kun miehemme ei puhunut, ei pukahtanut, vaikka hänelle olisi tehty mitä kysymyksiä tahansa. (Eivät ryssät edes voineet kuvitella, että heidän edessään olisi kuuromykkä mies.) Mikon onnistui lopulta päästä pakenemaan, ja hän pääsi enemmittä seikkailuitta takaisin omiensa luokkaan. Monasti hän liikkui tulilinjoiilla kuulien vinkuessa ympärillä, mutta eiväthän ne Mikkoa häirinneet. Hän kun ei ollenkaan kuullut niiden ääntä.

Sotamme päätyttyä ei miehemme kuitenkaan vielä halunnut palata rauhan töihin, vaan osallistui rajantakaisten karjalaisten kamppailuun bolshevikkejä vastaan. Mainitsammamme rautaristin lisäksi on Mikko Paksujalka saanut ansioistaan useita muita kunniamerkkejä. M. m. on ylipäällikkö myöntänyt hänelle ansioistaan 1. luokan vapaudenmitalin ja 4. luokan vapaudenristin. Nämä osoittavat Mikon ansioita.

Aunuksen retkeltä palattuaan Mikko liittyi suojelekuntaan, jonka innokkaimmin toimivia jäseniä hän siitä alkaen on ollut. Harjoituksissa hän on pystynyt tarkkaamaan käskyjä siinä missä muutkin, koska hän hyvin kykenee seuraamaan puhetta suunliikkeistä. Eipä voi huomatakaan liikkeissä, että Mikko myöhästyisi aavistuksenkaan vertaa komennon kuuluessa. Ja paraateissa hän on marsinut tahdikkaasti rivi kunniamerkkejä rinnassaan.

Kun maataamme vuonna 1939 jälleen uhkasi idän tuholainen, oli niiden joukossa, jotka ensimmäisinä kuulivat isänmaan kutsun, myös Mikko Paksujalka. Muitten mukana hän oli luomassa puolustusvyöhykettä Kannaksella. Sodan alkaessa jälleen paloi hänen mielensä rintamalle, mutta nyt teki jo ikäkin tenää. Kirvelevin sydämin hän sai luovuttaa paikkansa riveissä nuoremmille.

SUOMEN KUUROMYKKÄINLIITON VUOSI- JA EDUSTAJAKOKOUS

(Jatkoa edell. numerosta.)

Tarkastaja J. K. Palomaalta oli myös alustus

Jatko- ja ammattikursseista.

Ensimmäiset kuuromykkäin kertaus- ja jatkokurssit jatkokoulun nimellä pidettiin Kuopion kuurojenkoulussa 1893. Viisi vuotta myöhemmin oli toiset. Kaikkiaan on vuoteen 1920 mennessä puhekoulun käyneille kuuroille pidetty jatkokursseja 10 kertaa. Kirjoituskoulusta päässeet kuuromykkät ovat saaneet kahdesti jatko-opetus-

tään laajennettiin ja uusia harrastuksia annettiin ja uusia uria avattiin. Eteväenä oppilaana tuli hänestä perustetun oppilaskirjaston ahkera käyttäjä ja perustetun oppilaslehden toimitussihteeri, kirjoittaen siihen hyviä kirjoituksia m. m. raittiudesta. Kuuromykkäin Lehteäkin hän jo oppilaana muisti useilla kirjoituksilla, m. m. vuorokeskustelulla »Raittiusseuraan». Myöskin perustetun Toveriyhdistyksen toimintaan hän osallistui huomattavasti. Koulutyössään lisäksi Ojala oli ahkera ja tunnollinen.

Luokalla toimitetussa ammatinvalinnassa joutui lisäksi Ojala puuseppä ammattiin. Hän oli puuseppänä Salossa, Lahdessa ja Keravalla, saaden työssään työnantajain tunnustuksen. Ammattinsa ohella hän oli »Kuurojen Ystävän» toimitussihteerinä vuosina 1927 ja 1928 sekä sen ohella »Hiljainen maailma» ja »Surdus» nimisten julkaisujen ahkera avustaja. Myöskin Kuuromykkäin Lehteen hän useina vuosina lähetti kirjoituksiaan, jotka olivat sekä kielellisesti että asiallisesti hyvin kirjoitettuja. Hyvänä kynäkäyttäjänä Ojala osallistui usein kuurojen ja kuulevain kirjoituskilpailuihin, saavuttaen joko ensimmäisen tai ensimmäisen ja toisen palkinnon. Jossain määrin hän osallistui mainituilla paikkakunnilla — varsinkin Salossa — kuuromykkäinyhdistystenkin elämään.

lisäksi Ojala oli tunnettu hiljaiseksi ja ystävälliseksi toveriksi. Sentähden lukuisat ystävät ja työtoverit kaipauksella häntä muistelevat.

Ja lopuksi voimme sanoa, että vainaja oli taistellen totuutta etsivä sielu. Hänen ajatustensa kilvoittelua seurasi uskon omistaminen korkeimpiin iäisyysarvoihin. Jeesus tuli hänelle elämäksi ja kuolema tuli hänelle voitoksi.

P1 m.

ta ja viittomakoulusta päässeet 8 kertaa. Yhteensä on siis järjestetty jatkokurssiopetusta 27 vuoden kuluessa 20 eri kertaa. Näistä on 18 Kuuromykkäin auttajayhdistyksen toimeenpanemia. Kesällä on ollut 12, keväällä 6, syksyllä 1 ja joululoman aikana 1 kurssit. Keskimäärin on kurssien aika ollut 2 à 3 viikkoa ja päivittäin on opetusta annettu n. 4 à 5 tuntia. Kurseilla ovat oppilaat olleet jaettuina eri osastoille, joiden luku on vaihdellut 1—5. Jako osastoihin on tapahtunut osaksi myöskin oppilaiden kehityskannan mukaisesti.

Oppiaineet kurseilla ovat vaihdelleet. Yhtenäistä ohjelmaa siinäkin suhteessa ei ole ollut. Toisissa kurseissa on luettu useampia aineita kuin toisissa. Tämä seikka on johtunut aina kunkin kurssin opettajan harkinnasta ja valinnasta. Oppiaineena mainitaan kurseilla yleisesti olleen uskonto, äidinkieli, sisäluku, ainekirjoitus, laskento, maantieto, luonnontieto ja käsitteet. Harvinaisempia ovat olleet seuraavat aineet: Suomen historia, yhteiskuntaoppi, terveys- ja raittiusoppi, asioimiskirjoitus, maanviljelysoppi, piirustus ja kirjansitominen (2 kertaa) sekä keskustelu. Oppiaineita on opetettu kertauksena ja uutena läksynä. Useat oppiaineet ovat olleet samoja mitä kouluaikanakin on opetettu ja toiset, kuten luetteloista huomataan, ovat olleet aivan uusia. Kurssien alkuaikoina oli ohjelmassa ainoastaan muutamia aineita, mutta vähitellen niitä lisättiin, joten muutamilla kurseilla niitä on ollut jo liikaakin.

Opettajina kurseilla ovat toimineet suurimmaksi osaksi koulujen opettajat ja johtajat. Ensimmäiset kuuromykkäin kertaus- ja jatkokurssit pohjoismaissa pidettiin Suomessa. Senjälkeen otettiin ne käytäntöön Tanskassa ja sittemmin Ruotsissa. Suomeksikaan jatkokursseja ei ennen ole pidetty säännöllisesti.

Vuonna 1920 esitettiin aistiviialliskoulujen opettajien kokouksessa Perttulassa uusi jatkokurssien ohjelma, joka perustui kuuromykkäin elämäntehtävää vastaavalle pohjalle. Varsinkin tietopuoliselle ammattiopille oli anettava tilaa jatkokurssien ohjelmassa. Kuitenkin tuli uskonnolla olla oma kunniapaikkansa. Esityksessä tarkastettiin sitten, miten kuuromykkät elämäntehtävässään tulevat toimeen. Kokemuksesta tiedettiin, miten vaikeata heidän oli työssään täysin menestyä ja saavuttaa siinä sitä taitavuutta ja kätevyyttä, jota työn laatu ja menestyksellinen työtapa vaativat. Heidän on ollut niinmuodoin monta kertaa vaikeata kilpailla työssä kuulevain työtoverien kanssa. Kuulevien rinnalla pysy-

minen työnteossa on ollut sitäkin vaikeampaa, kun kuulevilla työntekijöillä aina on suuremmat mahdollisuudet ja tilaisuudet ammatilliseen kehitykseen samoin kuin muuhunkin edistykseen kuin kuuromykällä. Kun näin on asian laita, niin sitä suurempi vaikeus on voitettavana niillä kuuroilla, jotka ryhtyvät jotain ammattia tai työtä itsenäisesti harjoittamaan. Siinä vaaditaan itsenäistä esiintymistä ja arvostelukykyä sekä asioiden, työpalkkojen, oman työn ja valmistaiden arvioimista.

Sentähden esitettiin, että kuurojen tuli saada työkuuntoisuuden ja työtietoisuuden kohottamiseksi ja lisäämiseksi tukea ja opetusta. Heille tuli opettaa tietopuolista ammattioppia, joka lähentää ja syventää heidät ammattiinsa ja työhönsä, ja jonka avulla myöskin työtaito ja työteho kasvaa. Kuurojen jatkokurseilla oli niinmuodoin opetettava tietopuolista ammattioppia.

Maataloustöissä työskentelevien kuurojen tietopuoliseen amattioppiin tuli kuulumaan maatalousoppi eri haaroineen.

Varsinaisten ammattilaisten tietopuoliseen ammattioppiin sisältyivät heidän työtään koskevat ja selittävät asiat, niinkuin ammatillinen sanavarasto, opetus työvälineistä ja työaineista, ammatin historia, opetus työn vaikutuksesta terveyteen ja työntekijän suhde työväensuojelus- ja vakuutusseikkoihin j.n.e.

Kunkin työn laatuun sovitettu asioimiskirjoitus ja kirjainpito luettiin myöskin tietopuoliseen ammattioppiin.

Opetusaineisiin ammattiopin rinnalla esitettiin kuuluvaksi sitäpaitsi yhteiskuntaoppi tai kansalais-tieto. Äidinkieli kirjoitusharjoituksineen taas oli saatava läheiseen kosketukseen ammatti- ja kansalaisopin kanssa. Ohjelmaan kuului myös ammattilaskento ja -piirustus rinnastettuina pääaineeseen. Lisäksi tulee liikuntakasvatus.

Käytännöllistä työopetusta suunniteltiin annettavaksi tytöille tarpeen vaatiessa kotitaloudessa ja käsitöissä sekä vaattureille ja ompelijoille leikkuuta.

Jatkokurseissa tulee siis opettaa:

uskontoa,
ammattioppia,
kansalais- ja yhteiskuntaoppia,
äidinkieltä kirjoitusharjoituksineen,
ammattilaskentaa,
ammatti-piirustusta ja
liikuntakasvatusta sekä
käytännöllistä kotitaloutta ja
käsitöitä tytöille.
Vaattureille ja ompelijoille leikkuuta.

Tämän opetussuunnitelman mukaan tulee ammattiopetus määrääväksi aineeksi jatkokurseissa.

Näinollen tuli kuurot otettavaksi jatkokursseihin heidän työnsä laadun mukaisesti. Ammatillisesti läheisillä työaloilla työskentelevät saivat ottaa osaa samoihin kurseihin. Niinpä tuli maataloustyöntekijäin muodostaa oma osastonsa, joka voitiin jaksakkin siten, että pojat tulivat omille kurseilleen ja tytöt omilleen. Tähän ryhmään onkin oppilaita riittävästi.

Pienempiä ryhmiä tulivat ompelijattaret, vaatturit, puusepät, jalkinetyöntekijät, kirjansitojat, tehtaalaiset ynnä toiset ammattilaiset muodostamaan.

Sellaiset ammattilaiset, jotka eivät voineet muodostaa omaa osastoa, ajateltiin yhdistää n.s. sekaosastoksi, jossa kansalais-tieto tai yhteiskuntaoppi oli pääaineena.

Sopivin aika jatkokurssien pitämiseen oli kesä. Ne ajateltiin kestäviksi 3 à 4 viikkoa kerrallaan. Luettava oli 5 à 6 tuntia päivässä keskusteluineen ja opintomatkoineen. Muutamissa kaupungeissa, joissa oli enemmän kuuroja, ajateltiin voitavan pitää jatkokursseja lukuvuoden ajallakin lukemalla esim. 2 tuntia kerrallaan kahdesti viikossa. Silloin voitaisiin lukea tavallista pitempi oppimääräkin.

Jatkokurssit suunniteltiin pidettäväksi säännöllisesti joka toisena vuotena.

Jatkokurssien opettajiksi, kuten ennenkin, tulisivat koulujen johtajat ja opettajat. Tietopuolista ammattioppiakin toivottiin opettajain lisävalmistuksella voitavan pitää, etenkin kun jo silloin oli työoppikirjoja ja toisia valmistui, joten opettajilla oli apunaan valmistuskirjoja.

Jatkokurssien toimeenpano katsottiin edelleen kuuluvaksi Kuuromykkäin Auttajayhdistysten liitolle, jonka tuli pyytää korotettua valtioapua niiden pitämiseen. Lisäksi oli hankittava oppilaille, kuten ennenkin, vapaat rautatiematkat ja vapaa ylläpito koulujen asuntoloissa. Opettajille, jotka useissa tapauksissa olivat opettaneet ennen palkkiotta, tuli suorittaa kaikille samanlainen kohtuullinen tuntipalkkio.

Yhdenmukaisuuden saavuttamiseksi olisi Kuuromykkäin Auttajayhdistysten liiton hallituksen tullut tehdä ja vahvistaa edellä esitettyjen periaatteiden ja näkökoh-tien mukaisesti täydellinen ja yksityiskoh-tainen jatkokurssien opetussuunnitelma ja menoarvio liiton paikallisosastojen toimeen-panemia jatkokursseja varten.

Esitetty uusi ammattillisten jatkokurssien suunnitelma ja järjestely sai Perttulan kokouksen kannatuksen ja hyväksymisen.

Tämän ammattijatkokurssien ohjelman periaatteiden mukaisesti olikin Turussa pidetty jo 1914 tytöille jatkokurssit, joissa pääaineena oli kotitalousoppi tietopuolisine ja käytännöllisine opetuksineen. Ne onnistuivat yli odotusten ja tulivat tien viittajaksi uudistetuille kuurojen jatkokursseille.

Vuosien 1920—30 välillä on pidetty vanhan ohjelman mukaisesti 5 jatkokurssit ja uusia ammatinmukaisia kurseja 4, nimittäin maatalous-, puuseppäin-, vaatturien- ja kotitalouskurssit. Sitäpaitsi on ollut 2 ruotsinkieliset ja 1 suomenkieliset puhetaidon kurssit.

Vuosien 1931—40 välillä, johon kuuluu talvisodan aika, on pidetty 4 keitto- ja 2 säilöntä- sekä 1 käsityö- ja 1 kirjoitus — laskukurssit ynnä opintopäivät ja kurssit ”vanhasta uutta”.

Vuonna 1942 on, mikäli tiedetään, pidetty vain Helsingissä ruotsin- ja suomenkieliset puheharjoituskurssit. Tänä vuonna on täällä parhaillaan menossa kurssit ”vanhasta uutta” ja ensi syksynä on päätetty pitää pääkaupunkilaisille kirjaltajille kirjaltajain kurssit. Lisäksi saatane heille myös ruotsin- ja suomenkielen alkeiskurssit.

Niinkuin esityksestä huomataan jakautuu jatkokurssien pito kolmeen aikaan ja k s o n. Ensimmäinen ajanjakso alkoi 1893 ja päättyi 1920. Se kulki koulun oppiaineiden merkeissä. Toisena ajanjaksona 1921—1930 olivat vanhan rinnalla ammatilliset jatkokurssit. Kolmanneksi ajanjaksoksi sopii 1931—1940 tai oikeastaan 1931—43 välinen aika. Silloin on pidetty jatkokurseja vain muutamien erikoiskurssien merkeissä eli enimmäkseen n.s. yhden joko käytännöllisen tai tietopuolisen aineen pohjalla. Viimeisinä vuosina tämä ilmeisesti johtune nykyisen elämän vaatimuksesta.

Kun kiinnittää huomiota jatkokurssien lukumäärään, joita tulee keskimäärin yhdet kurssit vuotta kohti, tänä kuuromyökkäin jatkokurssien 50-vuotis-aikana, täytyy tunnustaa, että niitä on ollut liian vähän. Aloitettaessa toista puolivuosisataista aikaa tulisi niiden lukumäärä kohota ja niitä tulisi pitää säännöllisesti pienten väliaikojen kulluttua. Tätä käsitystä tukevat useat seikat. Jatkokurssilaisten lukumäärä on huomattavasti kasvanut. Taistelu toimeentulosta on lisääntynyt. Kilpailu kuulevien kanssa ammatialoilla enentynyt. Kilpailu on sitäkin vaikeampaa, kun kuulevilla on monenlaisia sekä käytännöllisiä että tietopuolisia tilaisuuksia tietojensa ja taitojensa

JÄRVI-JUSSILASSA

”Tervetuloa Herralan Järvi-Jussilaan, maanviljelijä Onni Lehtosen kotiin maaliskuun 7 p:nä!” Näillä sanoilla hyvästelivät meitä riihimäkeläisiä lahtelaiset herra ja rouva U. Nurminen lähtiessään kokouksestamme helmik. 6 p:nä. Ja lempeäsilmainen Kaisu emäntä itse, joka myös oli kokouksessamme läsnä, toivotti lämpimästi kaikkia meikäläisiä saapumaan kotiinsa tuona

kehittämiseksi, joiden rinnalla kuurojen, joille ei ole järjestetty edes kansakoulun jatko-opetusta vastaavaa opetusta, opin- saantimahdollisuudet ovat vähäiset. Sitäpaitsi ei ole täällä hetkellä toivoakaan kuurojen maatalous- ja ammattiopetuksen lo- pullisesta ratkaisusta. Huomioon on otettava myöskin se seikka, että viimeisinä vaikean ajan vuosina kuurojenkoulusta on päässyt vaillinaisen koulukurssin suorittaneita oppilaita, jotka välttämättä tarvitsevat lisätietoja.

Nämä esitetyt ynnä muut seikat puhuvat selvästi kuurojen säännöllisten jatkokurssien puolesta. Toivottavasti meillä kaikilla on tästä asiasta sama ajatus ja mieli. Nyt on jatkokurssit herätettävä entistä suurempaan ja vilkkaampaan toimintaan. Auttajayhdistysten liiton on todella käytävä käsiksi niihin. Valtiolta on saatava lisää raha-avustusta, että kustannukset peittyvät. Opettajille, joista valitetaan olevan puute, on maksettava nykyaikainen tuntipalkkio. Vaikeudet kurssien pitämiseen on voitettava. Tätä vaatii kuurojen nykyinen yhteiskunnallinen asema ja heidän auttajiensa kunnia.

Siihen nähden, mitä edellä on sanottu, esitetään kokouksen hyväksyttäväksi seuraavat ponsilauseet:

Kuuromyökkäinliiton edustajakokous pitää kuurojen, jotka sekä käytännöllisellä että tietopuolisella opintilla ovat jääneet osattomiksi kuulevain jatko- ja ammattikoulumuodoista, jatko- ja ammattikurssien säännöllistä toimeenpanoa välttämättömänä nykyisenäkin vaikeana taloudellisena aikana, toivoen että Kuuromyökkäin Auttajayhdistysten liitto ryhtyisi entistä tarmokkaammin järjestämään niitä ja että Kuuromyökkäinliiton hallitus lähettäisi asiasta kehoituskirjelmän Kuuromyökkäin Auttajayhdistysten liiton hallitukselle.

Ponnet hyväksyttiin ja asia jätettiin keskushallituksen toimeenpantavaksi. **Jatkuu.**

Osanottajia ja »emäntiä» Järvi-Jussilassa.

päivänä. Lahden Kuurot Urheilijat järjestäisivät siellä silloin juhlat yhdistyksensä hyväksi tai oikeammin miesten pokaalin hyväksi, kuten hra Nurminen nimenomaan mainitsi. Kerrottiin, että miehet siellä järjestäisivät ja toimisivat kaiken, keittäivät, tarjoilevat — suorittavat koko ohjelman yksinomaan miesvoimin! Sehän oli jotain — kelpaapa mennä oikein omin silmin näkemään, mitä miehet ilman naisapua saavat aikaan!

Läheni maaliskuun 7 päivä ja sitä odotettiin mielet hienoisessa jänintyksessä. Kun minun mielestäni ei yksin matkustaminen koskaan ole matka eikä mikään, niin minä pitkin aikaa ”värväsin miehiä mukaan”, — meitä pitääkin lähteä koko joukko lahtelaisten juhliä katsomaan. Matkahaluisia lupautuikin kokonaista kymmenen täältä omalta paikkakunnalta ja vielä Lahdesta kaksi meidän yhdistykseen kuuluvaa, joten Riihimäen yhdistyksestä oli juhlassa kaksitoista henkeä. Aamuvarhaisella sen päivän koittaessa lähdettiin. Olga, joka käytännöllisyydessään joka tilaisuudessa haluaa kulkea kaikkein lyhimät tiet, ehdotti ja väitteli nytkin, että liput pitääkin olla Juholaan — semmoiselle tyhjälle pysäkille. Sieltä on nimittäin vain kaksi kilometriä jalkamatkaa määränpähän, kun Herralasta on neljä. On sieltäkin oikotie, sekin kaksi kilometriä, mutta järven jäätä myöten, mutta toiset joukosta eivät tahtoneet astuakaan kukaties epävarmalle jäälle, jonka johdosta seurattiinkin Olgan järkevää ehdotusta — hypätäänpä junasta Juholassa!

Parissakymmenessä minuutissa oltiin sitten Juholan pysäkiltä perillä Järvi-Jussilassa. Sisälle tultua kohtasi tulijoita lämmän vastaanotto. Onni-isäntä ja Kaisu rouva siinä toivottivat tulijat ystävällisesti ja reippaasti tervetulleiksi tavalla sellaisella, että kaikki todella tunsivat olevansa

tervetulleita. Tarjoiluhuoneessa oli heti edessämme hauska näky, tarjoilupöytä keskellä huonetta ja sen ääressä häärimässä valkopäähineisiä tarjoilijoita valkeissa, puhtaissa esiliinoissa. Jäimme siihen katselemaan muistamatta hetikään riisua päällysvaatteitamme. Nämä iloiset ja touhuvat tarjoilijat olivat kaikki miehiä! Sulavasti heiltä kävi työ, tottuneesti liikkuiivat ja häärivät asiakkaita palvellessaan. Ei siinä tosiaankaan kaivattu naisten apua eikä neuvoa. Heidän kahvinkohvikkeensaakin oli niin hyvää, että monta pannullista sitä meni päivän mittaan. Hellan ääressä kattiloita ja pannuja hoiteleva Veikko Koskinen herätti ihastunutta hilpeyttä valkeassa, pitkässä mekossaan ja kokinpäähineessään. Vaatimattomasti hän vain hymyili, kun joku kehui hänen hyviä keitoksiaan. Iloinen Viljo Isotupa ja tyynesti hymyilevä Leppänen Kustaa hoitivat tehtäviään reippaasti ja toinen Pekka Laitinen kaateli korviketta kuppeihin. Onni-isäntä istui rahastajana. Ylimmäisenä remmissä — ylimäntänä — touhusi itse Remmi jaellen keittäjille ja tarjoilijoille määräyksiään, missä niitä tarvittiin. — Tämä kaikki oli kovasti hauskaa ja huvittavaa vieraitten mielestä. Yhdistyksen naispuolisille jäsenille koko tämä juhla oli täyttä lepoa ja virkistystä. Olihan tämä juhla miesten asian hyväksi järjestetty ja oli oikein hauskaa todeta, että he miehet — olivat ymmärtäneet ja osanneet järjestää ja hommata kaiken näin hausalla ja mukavalla tavalla — naisia yhtään vaivaamatta. Koko ohjelman suorittivat joka kohdassa yksinomaan vain miehet, jonka koko ajan saimme huviksemme huomata.

Päästiin vähitellen päivän ohjelmaan. Tervehdyspuheen piti hra Urho Nurminen ”Lahden Kuurot Urheilijat”-seuran nykyinen puheenjohtaja. Ilokseen hän saikin toivottaa lähes 50 henkeen nousevan vierasjoukon tervetulleeksi. Osanottajain runsaus merkitsikin kaunista lisätuloa tämän juhlan tarkoituksen hyväksi. Hra Kosti Remmi esitteli muistelmia Hannes Kolehmainen aikuisesta maratonista Oulusta Helsinkiin. Muistavathan useat lukijoista vielä kuuluisan Hanneksen veljineen — hänen olivat aikanaan kaikki loistavia juoksijoita, jotka juoksivat Suomelle unohtumatonta mainetta!

Sitten puhui Einolan Veikko Koskinen. Hän toi terveiset Tampereelta. Hän oli ollut siellä kuurojen urheilupäivällä helmik. 28 p:nä ja kertoi nyt, miten siellä kilpailut sujui ja kutka pääsivät palkinnoille.

Eivätpä miehet olleet ohjelmaa laatiesaan unohtaneet siitä kevyttä ja hauskaa puoltakaan. Kosti Remmi, joka itsekin on aika humoristinen mies kertoili hauskoja juttuja urheilun alalta. Mestari Jokilampi näytteli hauskoja taikatemppujaan, joista katselijat olivat aika huvitettuja. Odotellessa seuraavaa suoritusta ohjelmassa valokuvattiin jublijat sekä ulkona että sisällä. Seuraava numero oli nyt näytelmäkappale. Se vasta oli hauska ja kekseliäs! Sen juoni kulki myöskin, kuten kaikki muikin koko ohjelmassa, urheilun merkeissä — tässä miesten juhlassa. Sekin esitettiin yksinomaan miesvoimin, kappaleessa tarvittava nainenkin oli miehestä muutettu, kovasti hauska ja nauruhermoja koetteleva. Siinä nähtiin, miten yksi urheiluhullu mies — koko nuoruutensa urheilun alttarille pyhitännyt lopulta vanhaksi tultuaan — oli herännyt hoksamaan senkin välttämättömän asian, että ihmisen ei sittenkään ole hyvä olla yksin. Hänen tarvitseisi saada kolktoon kotiinsa nainen — vaimo! Mutta mies on nyt niin mahdottoman laiska, veltto ja saamaton, ettei enää kukaan huoli elämäänsä häneen sitoa ja miesparka on pahassa pulassa. Tämän osan vei Kustaa Leppänen mainiosti ja erittäin taitavasti sekä niin huvittavasti, ettei jäänyt toivomisen varaa. Aika nahjukseksi muuttuneen urheilijaveteraanin avuksi ilmestyy lopulta reipas ja hienostunut puhemies Viljo Isotuvan hahmossa. Hän tarjoutuu hommaamaan entiselle veteraanille aviosiipin. Tästä veteraani ikihyväksi ihastuen lupaa hänelle kaikki hyvät, jos hän vaan täyttää lupauksensa ja tuo hänelle sen ihan ikioman Mantan. Puhemies lähtee asiaansa suorittamaan ja kun hän sitten palaa, on hänellä mukanaan koko yllätys! Entinen urheilija saa nyt niin hartaasti kaipaamansa oman kullan (Kosti Remmi). Ihastuksissaan vie hän hänet heti papin puheille ja niin häneestä lopultakin tulee onnellinen aviomies siitäkin huolimatta, vaikka hänen riuska ja topakka vaimonsa pitääkin hänet — ennen niin uneliaan ja laiskan nahjuksen nyt alati virkeänä ja toimessa! Kosti Remmi esitti naisen osansa aivan suurenmoisesti — kuin oikea naisihminen ikään ja oli niin mahdottoman huvittava, että moni katsojista ei naurultaan kaikkea tarkkaan nähnytään! Koko näytelmä yleensä oli erinomaisen hyvä ja näyttelijät kaikki niin hyviä ja luonnollisilta vaikuttavia, ettei kuuroilta voi enempää vaatiakaan!

Arvatkaapas, mitä sitten suerasi! Hernekeitto! Hernerokka runsaine läskinpaloineen. Kunnon kokit olivat muistanneet

laskiaisen — olihan laskiaissunnuntai — ja että laskiaisena syödään aina hernekeittoa eli rokkaa, joksi sitä kansanomaisesti nimitetään. Sehän on maassamme laskiaisherkkua. Ja he olivat keittäneet sitä suuren padallisen — oikein runsaasti ja niin hyvää, ettei monen naisenkaan keittämä vetäisi sille vertoja, sen uskallan huolehti väittää! Minäkin sen vilpittömästi tunnustin ja todistin syömällä kerrassaan kaksi runsasta lautaselästä! Suuret kiitokset eteille ”emännille” hyvästä keitosta ja kaikesta!

Lahden kuurot muuten — sen tulin päivän kuluessa todenneeksi — kiitettävän innokkaasti ja auliisti, vaivojaan ajattelematta toimivat tarmolla yhdistyksensä hyväksi ja menestykseksi. Olivatpa järjestäneet ”arpajaisetkin”. Kekseliäs arpalista, jossa oli jokaisen kuukauden kaikki päivät, oli tuotapikaa viimeistä numeroa myöten ylösoitettu. Arvottavana olikin näin pula-aikana kovasti houkuttelevaa ja hyvää tavaraa: kaksi herkullisen suurta ja komeaa hiivaleipää — Einolan emännän leipomat ja asian hyväksi lahjoittamat, — harvinainen, ihana sokerikakku — rouva Leppäsen valmistama miesten keskenään keräämistä korttiannoksista ja lopuksi kaunis, hieno silkinen pumpulilla pehmustettu kahvipannunmyssy, sekoin lahjana asian hyväksi neiti Aino Pölläsen valmistama ja hänen lahjanaan yhteiseen kekkoon. Kauvan ei tarvinnut odotella arpavoittojen jakelua, niin nopeasti olivat arpanumerot tehneet kaupansa. Juhlallista ja jännittävää olikin jakelu — voitohan olivat harvinaisia, vaikeasti saatavissa kaikki! Suureksi yllätykseksi osui minulle toinen Einolan herkullisista hiivaleivistä ja ilonikin oli yhtä suuri! Toisenkin leipä tuli Riihimäelle! Sen kun voitti Saara rouva heti perässä. Mutta hyvydessään hän lahjoittikin sen minulle suureksi ilokseni taas! Sitten seurasikin kakku. Tuleekohan sekoin Riihimäelle? Ei — se meni Lahteen! Sen voitti eräs kaunis karjalaisneiton Lahdesta, en nyt ikäväkseni muista hänen nimeään. Ja sen kauniin kahvipannunmyssyn taas voitti onnellinen rouva Valma Isotupa — joka aikaisemmin arpoja ostettaissa ja voittoesineitä katseltaessa ja arvosteltaessa oli sanonut minulle, ettei hän ainakaan tuota myssyä tarvitseisi, hän tahtoo tuon kakun! Ja nyt sen saatuaan hän kääri sen onnellisena ja hellävaroen laukkuunsa eikä antanut siihen koskeakaan! Hyvä ja tervetullut se sentään on hänelle niinkuin jokaiselle muullekin naiselle. Naisten sitä kovin tekikin mieli. Onneksi vain Valma rouva!

Ehdittiin vielä heittäytyä leikkiinkin.

Kaikki, nuoret ja vanhat, isännät ja emännät siinä sitten leikissä pyörivät mielensä iloksi, aikansa ratoksi. Vanha mieli siinä nuortui, huolet haihtui! Näin kului pian loputkin ajasta, mutta vielä tuli yksi ja viimeinen yllätys — huutokauppa. Siellä oli pöydän takana Kosti Remmi seisomassa tuolilla ja kädessään hän kannatti korkealla lihavaa limppua, niin hyvän näköistä, että se sai kaikki toivomaan sitä juuri itselleen. Sekin oli kotoisin Einolasta — Einolan emännän hyviä herkkuja! Sitä nyt kilvan huudettiin ja hinta nousi kuin elohopea kuumeessa. Neljäkymmentäviisi markkaa! Remmin vasara paukahti ja limppu meni mestari Jokilammen kapsäkkiin! Sitten tuli ihana, suuren suuri valkea vehnäpitko. Maanviljelijä Huvi Lehtosen ja emäntänsä Irenen lahja. Siitäkö vasta huudot nousi. Leipä oli kaunis ja maukas! Satakaksikymmentäyksi markkaa! Mestari Jokilampi senkin pisti kainaloonsa — kukapas muu! Hänellähän taisikin olla pohjaton kukkaro, arveltiin!

Tämä oli sitten päivän päätte, tähän päättyi hyvä ja onnistunut juhla. Hyviksi tuntuiksi ja ystäviksi tulleina hyvästeltiin ja alettiin hankkiutua kotimatkaan kaikki.

Lahden kuuroille parhaimmat kiitoksemme kaikesta hauskaasta sekä hyvästä ja ystävällisestä kohtelusta, jota siellä me kaikki poikkeuksetta saimme osaksemme. Teidän luonanne oli hyvä ja hauska olla, ei yhtään pahaa, ei ikävää sanaa keskuudessanne nähty! Tulemme mielellämme toistekin vierailulle!

Toukok. 9 p:nä on meillä äitien päivät Lappilassa A. Leimun kodissa. Silloin ovat vain miehet meilläkin remmissä. Lupaavat hyvää käsiens täydeltä. Tervetuloa silloin Lappilaan läheltä ja kaukaa!

H. K—1 a.

Urheiluosasto

KUL:N KAHDEKSAS LIITTOKOKOUS

pidettiin Helsingissä huhtik. 24 p:nä. Kokouksessa oli edustettuina kaikki 12 urheiluseuraa, yhteinen äänimäärä 53. Puheenjohtaja C.-E. Martola avasi kokouksen lyhyellä puheella, jonka jälkeen puhetta johtamaan valittiin herra Eino Karilas ja pöytäkirjaa pitämään Rurik Pitkänen.

Toiminta- ja tilikertomus kuluneelta 2-vuotiskaudelta oli jaettu edustajille monisteltuna. Ne hyväksyttiin ja hra B. Ahlbäckin puheenjohtajalla kokous myönsi kiitollisuudella tili- ja vastuuvapauden asianomaisille.

Puheenjohtajaksi seuraavaksi 2-vuotiskaudeksi esitettiin useampia ehdokkaita. Ehdolla oli C.-E. Martola, U. Lehtimäki, M. Katainen, K. Mäkelä, joista 2 viimeksimainittua kieltäytyivät ehdokkuudesta. Suljetuilla lipuilla toimitetussa äänestyksessä sai hra U. Lehtimäki 27 ääntä ja C.-E. Martola 26 ääntä, joten siis puheenjohtajaksi vv. 1943—45 tuli hra Urho Lehtimäki Turusta.

Liittohallitukseen tulivat valituiksi, varsinaisiksi hrat C.-E. Martola 49, R. Pitkänen 41, B. Ahlbäck 35 ja M. Katainen 29 äänellä. Varalle A. Jokelainen 23, E. Mattila 13 ja Hj. Sandblom 9 äänellä. Tilintarkastajiksi entiset V. Salovaara ja B. Mouton, varalle Lauri Vainola ja Aura Ahlbäck.

Jäsenmaksut päätettiin korottaa siten, että vakinaisjäsenmaksu on tästä alkaen 100:—. Vuosijäsenmaksu jää ennalleen 3 markaksi, noutuen sen vuoksi 1945 alusta 5 markkaan.

KUL:n rata- ja kenttäurheilumestaruuskilpailut päätettiin yksimielisesti järjestää Pietarsaareissa heinäkuun 10—11 päivinä.

Tri Martti Jukolan kirjoittaman »Urheilutaidon alkeet» nimisen urheiluoppaan levittämisestä keskusteltiin ja veloitettiin jokainen seura omassa piirissään myymään sitä vähintään jäsenlukuun vastaava määrä, että saataisiin painatuskustannuksista maksetuksi velkana oleva summa.

Muut asiat lykättiin seuraavana päivänä kokoontuvan liittoneuvoston harkittavaksi.

*

Liittoneuvosto kokoontui 25. 4. klo 10, jolloin päätettiin mm. seuraavat asiat:

Liittoneuvoston kokouksia pidetään tästä lähtien ainoastaan kerran vuodessa, Pääsiäisen aikoihin, ja on keskustelukykyneet lähetettävä viimeistään 2 viikkoa ennen kokousta.

KUL:n 25-vuotisjuhlaakirja päätettiin julkaista v.ksi 1945 ja sen valmisteleminen jätettiin hallituksen tehtäväksi.

Vuoden 1944 hiihtomestaruuskilpailut sai järjestää Lahden Kuurot Urheilijat.

Vuoden 1944 rata- ja kenttäurheilumestaruuskilpailut sai Helsingin K. m. Urheiluseura järjestääkseen 40-vuotisjuhliensa yhteydessä.

KUL:n 25-vuotisjuhlamestaruuskilpailut päätettiin järjestää kesällä 1945 Tampereella.

Hyväksyttiin KUL:n mestaruuskilpailujen osanottajilta perittäväksi korotetut ilmoittautumismaksut sen suuruisina kuin ne olivat olleet viimeksi Tampereella pidetyissä kilpailuissa 1942.

Päätettiin, että väärinkäytösten välttämiseksi hotellimajoituksessa, seurojen edustajat maksavat omien kilpailijainsa puolesta sovitut yöpymismaksut ja perivät siten suorittamansa laskun järjestävältä seuralta.

Ehdotettiin, että mahdollisten tapaturmien varalta joko liitto tai järjestävä seura vastaisuuksessa ottaisi tapaturmavakuutuksen mestaruuskilpailujen osanottajille. Tämä toivomus hyväksyttiin.

SUOMEN RATA- JA KENTTAURHEILUMESTA-
RUSKILPAILUT

Pietarsaassa heinäk. 10—11 p:nä.

Valmentautukaa hyvin näitä arvokilpailuja varten kaikki kuurot urheilijat. Palkkioksi voitte saada seurojenne kustannuksella vapaan matkan Suomen tupakkakeskukseen.

Varatkaa kesälomamatkanne Pietarsaaren heinäkuun 10—11 p:ksi, tutustuaksenne Etelä-Pohjanmaan kulttuuriin. Samalla saatte seurata useita jännittäviä kilpailuja, kuten jalkapallo-, pyöräily-, vapaaurheilukilpailuja sekä hauskoja iltajuhlia sisältörikkaalla ohjelmalla.

Ulkopuolella mestaruusohjelman järjestetään 2 uutta kilpailulajia, nimittäin 4x80 m viestinjuoksu naisille sekä 1.000 m kävely miehille.

Vähintään 200 kuuroa eri puolilta Suomea odotetaan saapuvan S.M. kilpailuihin Pietarsaaren. Tervetuloa!

M. Hellöre.

KILPAILUKUTSU

Asianomaisella luvalla järjestämme kansalliset 4000 metrin murtomaajuuskilpailut Ahveniston maastossa kesäkuun 3 p:nä klo 10. Osanottoilmoitukset myötäliittäen osanottomaksut mk 20:— kilpailijalta on tehtävä toukok. 30 p:ään mennessä neiti Kaisu Valtarille os.: Hämeenlinna, Katinala. Kilpailijoille varataan 1 vrk:n asunto.

Kilpaillaan joht. Juurevan lahjoittamasta kiertopalkinnosta, jota kuopiolainen V. Pelli puolustaa.

Palkintoina arvoesineitä. Kilpailujen jälkeen kokoonnutaan tyttölyseolle.

Merkitsemme urheilutervehdyksin

Hämeenlinnan Kuuromykkä-
Urheilijat

Kaisu Valtari
(Puheenjohtaja)

Irja Saarinen
(Sihteeri)

TAMPEREEN »KUUROT URHEILIJAT» järjestää I helluntaipäivänä klo 10 jäsentenväliset 3,000 mtr murtomaajuuskilpailut Kasarmin kentällä.

KUOPION KUUROMYKKÄ-URHEILIJAT järjestää jäsentenväliset murtomaajuuskilpailut ensimmäisenä Helluntaipäivänä klo 10. Illalla on palkintojenjakojuhla klo 18. Toisena Helluntaipäivänä kesäk. 14 p:nä on myös juhla. Tervetuloa maalaiset! Uusia jäseniä otetaan. *Mila.*

JYVASKYLÄN KUUROMYKKÄ-URHEILIJAT toimeenpääsee jäsentenväliset murtomaajuuskilpailut Jyväskylässä kesäk. 13 p:nä klo 8, ennen jumalanpalvelusta. Kilpailuissa jaetaan 3 palkintoa luultavasti juhannuksen jälkeen. Samalla on koekarsintakilpailut Pietarsaassa heinäk. 10—11 p:nä pidettäviä KUL:n mestaruuskilpailuja varten.

VIIPURIN KUUROMYKKÄ-URHEILIJAIN perustava kokous pidetään Viipurissa sunnuntaina 20 p:nä kesäkuuta 1943, klo 16. Kokoushuoneustosta ilmoitetaan lähemmin kirjallisesti tiedoksi jäsenille. Mahdollisesti toimittaja Rurik Pitkänen saapuu valvomaan kokousjärjestystä. Kaikki urheilijat ja jäsenet ovat tervetulleita. *Kokoonkutsuja.*

JUHANNUSVALVOJAISET! Vaasan k. m. urheilijat järjestää jäsentenväliset kilpailut kesäk. 23 p:nä kello 13 Kuortaneen urheilukentällä 5-ottelussa. Kilpaillaan kiertopalkinnosta, jonka viime vuonna voitti Evert Viitala. Kilpailujen jälkeen kokoonnutaan Evert Viitalan kotiin viettämään Juhannusyön valvoajaisia, jolloin järjestetään nuolenheittoa, kukkahuutokauppa y. m., leikkejä sekä palkintojen jako. Myöskin ruokaa myytävänä.

Huom.! Alavuden asemalta tullaan linja-autoilla klo 6 ja 9 aamulla etelästä ja pohjoisesta päin tulevilta junilta sekä klo 16,30 ja 17 Lapualta. Parasta olisi ottaa pyörät mukaan.

Tervetuloa kaukaa ja läheltä. Kuortaneen järven rannalle. Veneitä saatavana.

Urheiluterveisin T. T.

E.—P. PIIRIN kuuromykkäin hiihtomestaruuskilpailut 10 km matkalla suoritettiin helmik. 14 p:nä Seinäjoella J. E. Homin talon lähellä metsässä. Mestaruuden peri vakuuttavasti monivuotinen mestari T. Ala-Kilponen. Parhaat tulokset olivat: 1) T. Ala-Kilponen, Killinkoski 40,59; 2) E. Ala-Kilponen, Ähtäri 41,26; 3) T. Tarvonen, Vaasa 41,42; 4) S. Ikola, Vaasa 44,27; 5) M. Tarvonen, Vaasa 48,36; 6) V. Koskinen, Kurikka 50,02; 7) E. Homi, Seinäjoki 50,20.

Kilpailun jälkeen pidettiin palkintojenjakotilaisuus J. E. Homin talossa, johon oli saapunut parikymmentä kuuroa eri pitäjistä. K. m. Urheiluliiton 20-vuotismuistokiertopalkintoon sai toisen kiinnityksen Toivo Ala-Kilponen. *Av.*

LASKIAISSUNNUNTAINA 7. 3. 1943 järjesti Vaasan K.m urheiluseura hiihdot naisille 3 km matkalla. Tulokset: 1) Rauni Vankka 21,56; 2) Sylvi Johansson 22,38; 3) Meeri Vankka 23,16; 4) Helvi Launo 23,17. Keli oli huono, joten tulokset eivät ole niin loistavat kuin ne olisivat voineet olla hyvän kelin vallitessa. Rauni Vankka sai nyt ensimmäisen kiinnityksensä kiertopalkintoon.

Tietoja kotimaasta

SOFIA LANKELA Tampereella täytti huhtik. 27 p:nä 80 vuotta. Hän on Tampereen Km. yhdistyksen lämminsydaminen ystävä. Tutustui kuuromykkiin lankonsa, rovasti Nyberg-vainajan kautta. Ollen montakymmentä vuotta Tampereen Nuorten Naisten Kristillisen yhdistyksen puheenjohtajana, on

N.N.K.Y. jo yli 30 vuotta kutsunut joka vuosi kirkkopäivien aikana kuuromykkä N.N.K.Y. taloon ja tarjonnut aina kahvia ja vielä viime syksynä, marrask. 1 p:nä kirkkopäivillä rva Lankela oli reippaana ja herttaisena kuuromykkien kanssa. Hän on edelleen hyvissä voimissa. Tampereen Km. yhdistys on kutsunut aikoja sitten rva Lankelan yhdistyksen kunniapuheenjohtajaksi. Ystäväilleen toivottaa Km. yhdistys parhainta onnea sekä rauhallista elämän iltaa ja siihen onnentoivotukseen yhtyvät kaikki Tampereen kuuromykkä.

K. A.

ERAS 80-VUOTISMUISTO. Ensi kesäkuun 8 p:nä tulee kuluneeksi 80 vuotta siitä päivästä, jolloin meidän, kuuromykkäin opetusesi-isämme, opettaja Carl Oscar Malm, kuoli Turussa ja haudattiin Turun hautausmaahan. Haudalle asetettiin sievä hautapatsas ja se paljastettiin Suomen ensimmäisen yleisen kuuromykkäinkokouksen aikana v. 1896 kesäkuussa. Silloin Turun Kuuromykkäinyhdistys otti tämän haudan hoitoonsa ja on hoitanut Malmin hautausmaalla laittamalla haudalle ruohoa ja kukkia, joka vuosi yhtä mittaa 47 vuotta. Turun Kuuromykkäinyhdistys on päättänyt järjestää ensi kesäkuun 8 p:nä 80-vuotismuistojuhlan, siten, että kuuromykkätkä kokoontuvat illalla ja lähtevät juhla-kulkueessa lippujen mukana Turun hautausmaalle, jossa suoritetaan lyhyt ohjelma ja lasketaan yhdistyksen seppelä Malmin haudalle. Haudalta palataan yhdistykseen viettämään 80-vuotismuistojuhlaa ja tarjotaan kaikille kahvikorviketta ilmaiseksi. Toivotaan, että toiset kohtalotovereitten yhdistykset ottaisivat osaa tähän juhlaan.

TAMPEREEN KM. YHDISTYS on vuokrannut jäsenilleen, 1—2 aaria kullekin, perunamaata, yhteensä 30 aaria. Useilla on vielä lisämaata varattuna, joko työmaansa kautta tai yksityisesti, joten ensi kesänä osallistutaan tuotantokamppailuun.

Myös on aikomuksena osallistua heinäkorjuu- ja viljanleikkuutalkoisiin yhden kuuron maanviljelijän kotona Kiikassa.

KAUNIS LAHJOITUS. Nimetön rouva on lahjoittanut 1.000 mk H. K. Y:n omakotirahaston hyväksi.

ALAVUDEN KUUROMYKKÄINYHDISTYKSEN kokous pidetään toukokuun 16 p:nä Naaralan talossa Jokivarren kylässä. Sokerit mukaan. Tervetuloa!
Johtokunta.

HSALMESSA pidetään kuurojenyhdistyksen perustava kokous Seurakuntatalossa toukok. 29—30 p:nä, alkaen lauantaina klo 18. Ohjelmassa mm. elokuvaesitys. Liiton asiamies Helsingistä saapuu ja mahdollisesti myöskin rovasti Otto Myyryläinen. Lähempiä tietoja antaa herra Veikko Lämsä, os.: Iisalmi, Kangas.

KERAVAN KUUROJEN KERHON huviretki ja esitelmäpäivät pidetään 3 p:nä kesäkuuta seuratalossa. Auto lähtee asemalta klo 10,30 opintomat-kalle, josta palattua on iltamat. Junat saapuvat Keravalle aamupäivällä klo 9—10 välillä.

Sokerit ja leipäkortti otetaan mukaan. Tervetuloa läheltä ja kaukaa.
V. P:nen.

JOENSUUN SEUDUN KUUROJEN YHDISTYS järjestää esitelmäpäivän sunnuntaina 6 p:nä kesäkuuta, alkaen kello 12 Joensuun Yhteiskoulussa. Toimittaja R. Pitkänen Helsingistä ja mahd. myös rovasti Otto Myyryläinen Viipurista tulevat. On hauska ja vaihteleva ohjelma. Sokerit mukaan. Tervetuloa oikein joukolla maalaiset Joensuuhun!

TAMPEREEN KUUROMYKKÄIN YHDISTYS järjestää helluntaina esitelmäpäivät ja Km. yhdistyksen 45-vuotisjuhlan. Puhujiksi toivotaan pastori Paunu; herrat Pitkänen ja Karilas, Helsingistä. Toisena helluntaipäivänä ehkä johonkin tehtaaseen tutustumiskäynti. Läheltä ja kaukaa sydämellisesti tervetuloa Tampereelle. Ehkäpä helluntaina on täysi kesä ja kiireelliset maatyöt ohitettu, joten kannattaisi tulla juhlimaan ja tapaamaan kohtalotovereita. Siis, helluntaina Tampereelle!

JYVASKYLÄN KUUROMYKKÄINYHDISTYKSEN esitelmäpäivät pidetään Jyväskylässä, Seurakuntatalossa Harjukatu 7, kesäk. 12—13 p:nä.

Ohjelma on seuraava: Lauantaina 12. 6 klo 16: Avauspuhe, esitelmiä ja elokuvaesitys. Sunnuntaina 13. 6 klo 10: Jumalanpalvelus, esitelmiä y.m.

Puhujiksi ovat lupautuneet pastori Lauri Paunu ja toimittaja R. Pitkänen Helsingistä ja mahdollisesti neiti Ina Norjajoki Porista ja herra U. Lehtimäki Turusta. Lisäksi toivotaan pastori Heikki Hyvärisen saapuvan. Omat puhujat täydentävät ohjelmaa.
Johtokunta.

ESITELMÄPÄIVÄT pidetään Lieksassa Pelastusarmeijan huoneustossa kesäk. 19 p:nä klo 17 ja

20 p:nä klo 13. Esitelmänpitäjiksi on lupautunut Matti Katainen Tampereelta ja mahdollisesti hänen rouvansa Martta ja pastori Otto Myyryläinen Viipurista sekä omat puhujat. Kehoitetaan esitelmäpäiville aikovia pyytämään kotiseutunsa nimismieheltä matkaluvan Lieksaan. Ottakaa sokerit mukaan.

Puheenjohtaja.

LAHDEN KUUROJEN YHDISTYS pitää entiseen tapaan *juhannusjuhlan* Herralan Järvi-Jussilassa, Onni Lehtosen maatilalla, kesäkuun 23—24 p:nä. Juhannusaattona 23 p:nä on vapaata seurustelua ja tivolikilpailuja. Seuraavana päivänä on ohjelmallinen juhannusjuhla, johon on puhujaksi lupautunut herra Eino Karilas, Helsingistä.

Pydetään ystävällisesti ottamaan evästä ja sokeria mukaan. Tervetuloa!

Johtokunta.

KEMIN KUUROJENYHDISTYKSEN juhannusjuhlat pidetään kesäk. 23—24 p:nä. Kokoonnutaan ensin Aitto-ojan luona, jossa annetaan lähemmät tiedot juhlapaikasta. Toivotaan runsaasti osanottajia sekä läheltä että kaukaa. Ohjelma koetetaan saada monipuoliseksi ja arvokkaaksi. Mahdollisesti järjestetään urheilukilpailujakin.

Sokerit ja eväät mukaan.

KUUROJEN KERHO SORTAVALASSA alkaa toimintansa ja pidetään paluu- ja alkajaisjuhla kesäkuun 27 p:nä alkaen klo 10 ap.

Kokoonnutaan Liikeväestön ravintolaan Turunkatu 5—7 A. Huom.! Ulko-ovi sisäänkäyntineen samasta, missä ennen oli »Saikkosen liike». Nyt on samassa paikassa postitoimisto. Liikeväestön ravintola sijaitsee toisessa kerroksessa.

Liiton sihteeri herra R. Pitkänen saapuu tilaisuuteen. Toivotaan myös saatavan rovasti Myyryläinen tähän tilaisuuteen ja alkaa silloin juhla jumalanpalveluksella.

Samalla vietetään emäntä Suonisen viime vuonna täytettyä 50-vuotispäivää.

Kaikki entiset ja uudet jäsenet ovat sydämellisesti tervetulleita tähän juhlaan. Sokerit mukaan ja matkaluvat ajoissa kuntoon. Alennusta rautateillä ei voida ajatella.

Tervetuloa Laatokan-Karjalaan!

Hanna Romppanen.

VIIPURIN KUUROMYKKÄIN YHDISTYS järjestää iloiseen karjalaiseen tapaansa hauskat kesäjuhlat Tervajärvellä, herra Väinö Mälkin kotona sunnuntaina 4 p:nä heinäkuuta 1943. Lähtö kuorma-autolla Pyöreän Tornin luota sunnuntaiaamuna klo 9.

Kaikki jäsenet tervetulleita läheltä ja kaukaa.

Johtokunta.

SYDÄMELLISET KIITOKSET Jyväskylän km urheiluseuralle, kuuroille ystäville ja tuttaville lahjoista, kukista, onnittelusta y.m., jotka sain vastaanottaa täyttäessäni 50 vuotta.

Säynätsalossa, 11. 3. 1943.

Väinö Poutanen.

HYVÄN LYPSYTAIDON

omaava tyttö saa paikan talon ylöspidossa, — pienen karjan hoitajana —. Apulainen on ja oma huone, apulaisen kanssa asua. Heti tai sopimuksen mukaan.

Vastaukset on lähetettävä palkkavaatimukseen

Osoitt.: Ahti Rantanen, *Toijala*, Riisikkala, Iso-Rauko.

KIIHLOISSA

AUNE SALMI **TEUVO TAIMISTO**

litti. 11. 4. 1943. Vaasa.

SYNTYNYT

Terve poika

Suolahti 2. 5. 1943.

Ida ja Albin Hänninen.

Terve poika

Helsingin Mehiläisessä 3. 5. 1943.

Hilkka ja Kaarlo Minkkinen.

Kiitämme sydämellisesti Puuseppä

ISAKKI OJALAN

työtovereita, ystäviä, sukulaisia ja Stockmann Oyj:n Keravan Puuseppätehdasta, jotka kukkasin, addresssein, sähköin ja lahjoin y.m. tavoin kunnioittivat hänen muistoaan ja avustivat meitä viime matkallaan. 12, 4. 1943.

*Hilma Ojala
Soini ja Veikko.*

Rakas kultainen äitimme ja mummimme

Augusta Wilhelmina Pennanen

o.s. Westerberg

synt. 18. 1. 1863 Helsingissä, kuoli pitkällisen ankaran taudin murtamana 15. 4. 1943 kotonaan Vuokossa, suureksi suruksi meille, ystäville ja tuttaville.

Lapset ja lapsenlapset.